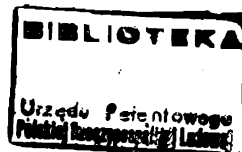

25 września 1928 r.

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

eogh, 3/00

Nr 8489.

Kl. 22 i 4.

Louis Bierling
(Drezno, Niemcy).

22i 1, 3/00

**Sposób otrzymywania kleju lub żelatyny z surowców zwierzęcych,
np. skórnych obrzynków, lub tym podobnych materiałów.**

Patent dodatkowy do patentu Nr 6241.

Zgłoszono 15 grudnia 1926 r.

Udzielono 23 lutego 1928 r.

Pierwszeństwo: 17 grudnia 1925 r. (Niemcy).

Najdłuższy czas trwania patentu do 5 listopada 1941 r.

Sposób otrzymywania kleju lub żelatyny z surowców zwierzęcych, np. obrzynków skóry lub tym podobnych według patentu głównego Nr 6241 polega na wytapianiu surowca w naczyniach, ogrzewanych od zewnątrz.

Niniejszy wynalazek dotyczy uzupełnienia powyższego sposobu, a nowość jego polega na tem, że surowce, podlegające wytapianiu, np. obrzynki skóry lub inne surowce zwierzęce umieszcza się w naczyniach, tak zwanych pochwach o stosunkowo niewielkim przekroju, około 140 mm, wskutek czego ciepło, dopływające od zewnątrz płaszcza grzejnego, zostaje

możliwie równomiernie przenoszone na cały wytapiany surowiec, przyczem ten ostatni doprowadza się możliwie równomiernie do temperatury topnienia w taki sposób, że po osiągnięciu tej temperatury surowiec zostaje całkowicie wytopiony. Za pomocą podziału wnętrza naczynia na niewielkie komory, ułożone jedna nad drugą, można dzielić zkolei wytapiany surowiec na mniejsze części w celu otrzymywania mniejszych ilości materiału i odtapiania tych ilości oddzielnie.

Według niniejszego wynalazku obrzynki skóry lub inne surowce zwierzęce poddaje się wytapianiu w stosunkowo niewiel-

kich ilościach, dzięki czemu osiąga się równomierne ogrzewanie i możliwie największy stopień wytopienia.

Na załączonym rysunku przedstawiony jest przykład wykonania urządzenia do wykonania proponowanego sposobu, a mianowicie na fig. 1 przedstawiony jest widok z góry, na fig. 2 — przekrój pionowy, zaś na fig. 3 i 4 jest przedstawione schematycznie urządzenie do napełniania pochew.

Urządzenie, przedstawione na rysunku, składa się z wielobocznego lub okrągłego ogrzewanego naczynia *a*, w którym znajdują się pochwy *c*, bezpośrednio zawieszane, np. w 6 rzędach po 10 lub ułożone w swobodnych przestrzeniach przejściowych w taki sposób, że między właściwym płaszczem grzejnym i pochwami pozostają małe warstwy powietrza, zapobiegające zbyt silnemu miejscowemu przenoszeniu ciepła i zapewniające możliwie równomierne jego przechodzenie. Te niewielkie naczynia do odtapiania lub pochwy posiadają niewielką średnicę, np. 140 mm w tym celu, by obrzynki skóry lub inne surowce zwierzęce były poddawane wytapianiu w stosunkowo niewielkich ilościach i by ciepło płaszcza grzejnego przechodziło równomiernie na całość wytapianego surowca. Wnętrze *b* tych naczyń grzejnych, względnie pochwa *c* może być dzielone na małe przedziały zapomocą tarcz lub płyt *d*, przytwierdzonych do środkowej części *e* dla dzielenia wytapianego surowca na mniejsze ilości i poddawania go topieniu w tych ilościach. Dzięki takiemu podziałowi wytapianego surowca na drobne części zapewnia się lepsze i równomierniejsze ogrzewanie dowolnej małej ilości i osiąga prawie całkowite odtopienie przy jednym tylko ujęciu.

Tarcze lub płyty *d* i środkowa część *e* mogą być pełne lub wydrążone i ogrzewają się przez promieniowanie płaszcza grzejnego; o ile są wydrążone, mogą być również ogrzewane bezpośrednio przez płaszczy dla lepszego przenoszenia ciepła

na wytapiany surowiec także przez część *e* i tarcze.

Jak widać z rysunku, płyty lub tarcze mają nieco mniejszą średnicę, niż wnętrza pochwy, dzięki czemu przy topieniu odwaru kleju lub żelatyny mogą te ostatnie spływać w dół przez krawędź tarczy wzdłuż ścian pochwy.

W każdym przedziale wytapiony odwar kleju lub żelatyna przechodzi przez odpadki surowca i filtruje się, dzięki czemu otrzymuje się z wszystkich przedziałów odwar kleju lub żelatyny o prawie jednakowym stężeniu i czystości. Można także spowodować, by odwary lub żelatyna z poszczególnych górnych komór topienia przechodziły przez odpadki dolnych komór, a więc były filtrowane wielokrotnie dla zwiększenia przezroczystości odwaru kleju lub żelatyny.

Zależnie od wilgotności wytapianego surowca można miarkować, względnie zwiększać stężenie odwaru kleju lub żelatyny. Im większe ma być stężenie, tem mniej wilgoci powinien zawierać wytapiany surowiec na początku wytapiania; obrzynki skóry lub inne zwierzęce surowce uwalnia się przed topieniem od zbyt wielkiej zawartości wilgoci przez prasowanie.

Ponieważ skóra lub inne zwierzęce surowce zostają poddawane wytapianiu w niewielkich ilościach, klej lub żelatyna, zawarte w nich, mogą być wytapiane prawie całkowicie, wskutek czego można osiągnąć stężenia do 40%.

Pochwy są ułożone w płaszczu grzejnym zamiennie, a mianowicie można podczas odtapiania zmieniać nie wszystkie pochwy naraz, lecz i napełniać je i osadzać pojedynczo, dzięki czemu wytapianie w urządzeniu odbywa się w sposób ciągły i można osiągnąć możliwie równomierne stężenie.

Według niniejszego wynalazku można więc poddawać wytapianiu obrzynki skóry lub inne zwierzęce surowce przy zastoso-

waniu niewielkich naczyń do topienia, tak zwanych pochw i dzielenie wnętrza pochew na niewielkie przestrzenie. W każdej pochwie dla poszczególnych komór do odtapiania są przewidziane spusty do odwaru kleju lub żelatyny, zaś dla wszystkich pochw urządzenia jest przewidziany spust wspólny, dzięki czemu klej lub żelatyna mogą być otrzymywane w sposób ciągły i przy jednakowym stężeniu z surowców zwierzęcych, poddawanych wytapianiu w małych ilościach.

Jak widać z rysunku tarcze lub płyty, osadzone na części środkowej, opadają skośnie w dół ku ścianom pochwy dla umożliwienia lepszego odpływu kleju lub żelatyny przez krawędź tarczy. Najniższa tarcza lub płyta d^1 może mieć ku środkowi kształt lejowaty i być zaopatrzona w otwory lub ukształtowana jako sito dla lepszego rozprowadzania odwaru kleju lub żelatyny przez całą masę filtrującą. Masa filtrująca może się przytem znajdować przy końcu g pochew lub na ich dnie, zaopatrzonym w otwory. Podczas wytapiania surowiec, umieszczony w poszczególnych komorach opada i kurczy się, tworząc w ten sposób ściślejszy filtr do odwaru kleju lub żelatyny.

Według projektowanego sposobu, można wykonywać wytapianie obrzynków skóry bez poprzedniego jej wapniowania. Opisany sposób nadaje się również do odtapiania innych zwierzęcych surowców. Przy wytapianiu kości, względnie surowców szybko schnących, uprzednio mielonych i odtłuszczonych, wystarczy przywrócić im wilgoć, potrzebną do odtapiania, co daje się najlepiej skutecznie przez podziurkowanie tarcz lub płyt d_2 .

Jak widać z fig. 3 i 4, poszczególne pochwy c każdego rzędu mogą być przymocowane do listwy lub dźwigara l , dzięki czemu można wyjmować z ogrzewanego zbiornika poszczególne rzędy, względnie osadzać je na nowo. W razie napełniania

pochew, zawieszonych na jednej listwie, listwa zostaje zawieszona na dźwigarze w taki sposób, by kolejno każda pochwa mogła być podsuwana pod lej do napełniania m . Lej m zasila się surowcem przez odrzutnik, młyn lub tym podobny przyrząd n . Część środkowa (trzępień) e wraz z tarczami lub płytami d zostaje przytem stopniowo zanurzana w pochwie, wskutek czego najniższy przedział zostaje ułożony poniżej ujścia leja i najniższa komora do wytapiania napełnia się surowcem. Po zasileniu jej, część środkowa zostaje nieco opuszczona w pochwę, dzięki czemu pod ujściem leja zostaje umieszczona następna komora.

Jak wynika z fig. 4, można jednocześnie zasilać surowcem zapomocą odrzutnika, młyna lub tym podobnego przyrządu n dwa rzędy pochw, zawieszonych na listwie lub dźwigarze, przytem każdemu rzędowi odpowiada jeden przyrząd n .

Zastrzeżenia patentowe.

1. Sposób otrzymywania kleju lub żelatyny z surowców zwierzęcych, np. z obrzynków skóry lub tym podobnych materiałów według patentu Nr 6241, znamienny tem, że wytapianie odbywa się w ogrzewanych od zewnątrz naczyniach, tak zwanych pochwach o stosunkowo niewielkim przekroju i że surowiec poddaje się wytapianiu niewielkimi ilościami, aby ciepło było rozprowadzane możliwie jednostajnie na cały wytapiany surowiec.

2. Sposób według zastrz. 1, znamienny tem, że przeznaczony do wytapiania surowiec jest w naczyniach lub tak zwanych pochwach dzielony w dalszym ciągu na niewielkie części i w tej postaci poddawany odtapianiu.

3. Urządzenie do wytapiania substancji pochodzenia zwierzęcego, jak obrzynki skórne, kości, osseina lub tym podobne, znamiennie tem, że w ogrzewanym naczyniu

jest przewidzianem pewna ilość przestrzeni przejściowych, w których są osadzone mniejsze naczynia, tak zwane naboje, zaopatrzone w otwory odpływowe.

4. Urządzenie według zastrz. 3, znamienne tem, że wnętrza naczyń do wytapiania lub pochow są podzielone przez umieszczone tam tarcze na przedziały, tworzące małe komory wytapiania.

5. Urządzenie według zastrz. 3 i 4, znamienne tem, że tarcze i płyty są ułożone pochyło wdół ku zewnętrznemu obwodowi.

6. Urządzenie według zastrz. 3 i 5, znamienne tem, że tarcze i płyty są podziurkowane, jak tryskacze.

7. Urządzenie według zastrz. 3 — 6, znamienne tem, że najniższa tarcza lub płyta ma ku środkowi kształt lejowaty i jest

zaopatrzona w otwory lub ukształtowana jako sito.

8. Urządzenie według zastrz. 3 — 7, znamienne tem, że do dźwigara jest przymocowana pewna ilość pochow, przyczem pochwy mogą być osadzone w ogrzewanem naczyniu, względnie wyjmowane z niego wraz z dźwigarem.

9. Urządzenie według zastrz. 3 — 8, znamienne tem, że listwy, dźwigające pewną ilość pochow, mogą być umieszczane poniżej leja zasilającego, napełnianego surowcem, przyczem podczas zasilania część środkowa, na której są osadzone tarcze lub płyty, zagłębia się stopniowo w pochwy.

Louis Bierling.
Zastępca: M. Brokman,
rzecznik patentowy.

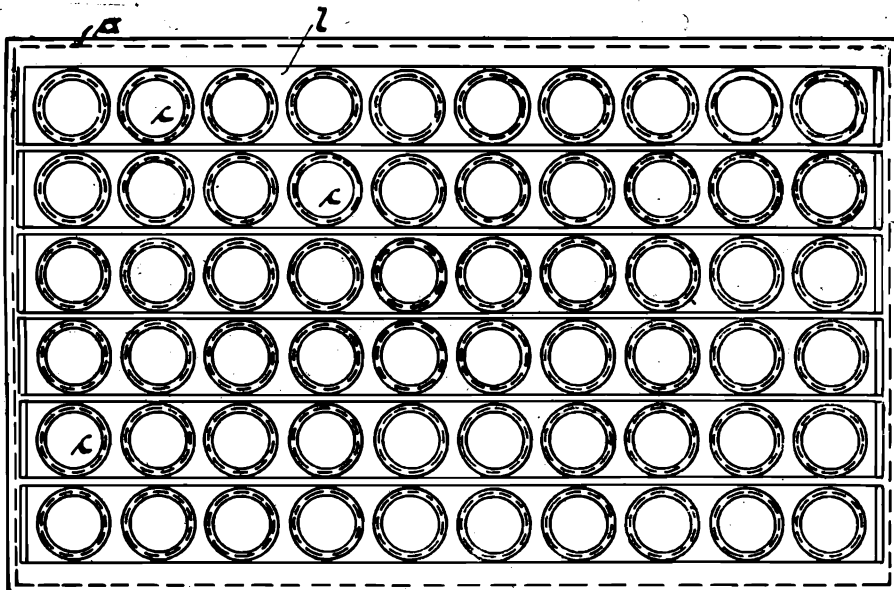

Fig. 1.

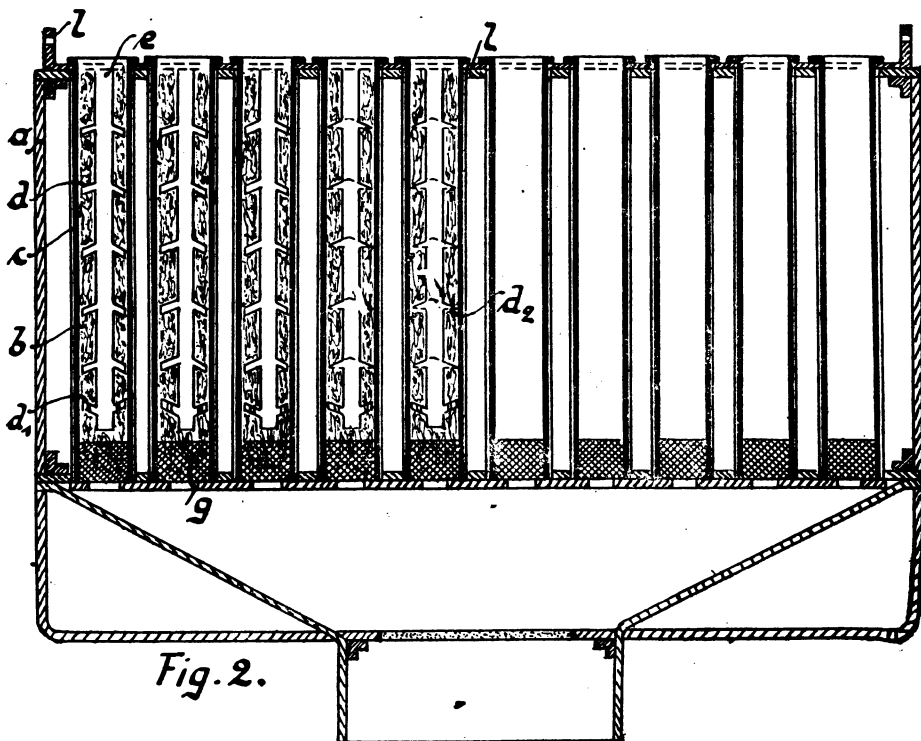

Fig. 2.

